

ABRAHAM HANS

18. — Brand.

't Is nacht. Overal heerscht de diepste stilte.

Eensklaps wordt de stilte verbroken. De klok begint te luiden. Akelig klinken de tonen. De klok, die altijd zoo vriendelijk « Bim, bam, bom » kon roepen, gaat nu geweldig te keer. Geen wonder, ze moet de menschen wekken, want er is brand.

Brand !

Ginds staat een huis in volle vlam ! Het vuur slaat aan alle kanten naar buiten. De vonken vliegen rond. De menschen komen van alle zijden toegelopen. Uit den weg ! De brandweer is daar, om de vlammen te blusschen. Met luid gebel en veel geraas naderen de blusschers op hunne spuit. De politie verschijnt ook ter plaatse, om de nieuwsgierigen op zij te duwen. Immers, de pompiers moeten ruimte hebben, om te arbeiden. Gezwind hebben ze hunne slangen ontrold. De pomp begint te werken en het water valt in de vlammenzee.

Zijn alle menschen gered? Daar staan de arme

bewoners, half gekleed. In hunnen slaap gewekt, hadden ze nauwelijks den tijd de brandende woning te ontvluchten. Eensklaps klinkt er een luide gil.

— « Mijn kind ! » roept eene vrouw. « Mijn kind is nog in huis ! » Haastig wil ze 't gebouw binnen dringen, om den kleine te halen. Maar vier, vijf pompiers weerhouden haar. Ziet ze dan niet, dat 't benedenhuis in lichte laaie staat, dat ook de trap aan 't branden is? Wil ze dan in de vlammen omkomen of door den rook verstikt worden?

— « Mijn kind ! Laat me los, ik moet mijn kind redden ! » roept de wanhopige moeder.

— « Waar ligt het? » vraagt een ruwe man.

— « Boven op de voorkamer, » antwoordt de vrouw, worstelende om vrij te geraken.

Maar de man is reeds binnen.

Allen wachten in spanning. Zou de moedige kerel boven geraken? Zou hij rook en vlammen kunnen tarten? Een luid gejuich stijgt op. Daar staat de dappere held aan een venster, op de eerste verdieping. In zijne armen draagt hij een kind.

— « Past op ! » roept hij.

Vier pompiers houden een laken gereed. De redder werpt den kleine naar beneden. Het wicht wordt veilig opgevangen. De moeder grijpt het en drukt het juichend aan hare borst. Nu springt de redder in het laken. Zie, hij is verbrand aan gelaat en handen. De menigte juicht hem toe. De gelukkige moeder

wil hem bedanken. Maar de nederige, die 't goede doet om 't goede, verdwijnt in de schare.

Alle menschen schrikken. Met donderend geraas stort het dak in. Met ontzetting denken allen, wat het lot van den redder en den geredde zou geweest zijn, had het dak eenige oogenblikken vroeger moeten vallen!

Blusschen is dus nutteloos. Maar de andere huizen moeten beschermd worden. De brandweer werkt ijverig. Waggelende muren worden omvergeworpen, de daken der naaste woningen voortdurend bespoten.

De vuurgloed vermindert. Tegen den morgen vertrekken de pompiers. Ze laten eene wacht achter om de smeulende puinhoopen te bewaken.

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoos	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

